

BURCU YAĞCIOĞLU

KÜÇÜK KARA IŞIK
SMALL DARK LIGHT
15.11 | 21.12.2024

JOTUN VE TEPTA AYDINLATMA'NIN DESTEKLERİYLE
WITH THE KIND SUPPORT OF JOTUN AND TEPTA LIGHTING

GALERIST

Küçük Kara Işık

Yavaşla,
yavaşla
ve durmaya yaklaş.

Hızla dönen dünyanın temposuna ayak uydurmak zorunda hissettiğin zamanlar geride kaldı. Erkenden uyanıp yetişmek zorunda olduğun bir yer yok. Önünden hızını kesmeden geçen o aracı, seni gideceğin yere yetiştirmesi için durdurmaya çalışman gerekmiyor. Her gün üretmen beklenen şeylerin çoğalmaya ihtiyacı kalmadı. Hiçbir şey daha fazla ve daha hızlı artmak zorunda değil. Makinelerin daha fazla enerji üretmesi, üretilen enerjiyle daha fazla materyal üretilmesi, sanayinin daha yoğun çalışması, teknolojinin daha hızlı gelişmesi, uçakların hızlanması, veri aktarımının hızlanması, araba motorlarının güçlenmesi, hisse senetlerinin değer kazanması, verimliliğin artması, piyasanın büyümesi, meyvelerin daha hızlı olgunlaşması veya yapıların daha geniş kapasiteye sahip olması bir şey ifade etmiyor. Daha çok çalışmak, daha çok insanla tanışmak, daha çok fayda sağlamak, daha hızlı büyümek, daha çok kazanmak, daha çok ve daha hızlı ilerlemek veya daha büyük bir düzenin parçası olmak gibi değerlerin bir geçerliliği kalmadı.

Hızla çoğalan her şeyin gün gibi ortada olması gereken bembeyaz ve aydınlık bir yerde değilsin artık.
Küçük kara ışık sana yetiyor.
Tüm hareketlerin durmaya yaklaşabilmek için.
Bütün çaban,
durmak için.

Burcu Yağcıoğlu, *Küçük Kara Işık*'ta durmayı ve ataleti radikal bir varoluş biçimi ve bir direnme yöntemi olarak ele alıyor. Günümüzün hızlanmacı, ilerlemeci ve gelişim odaklı gelecek politikalarına bir alternatif olarak durmayı öneriyor. Üretim ve büyümeyi merkeze alan kapitalist düşünme biçimlerini, psikanaliz, fizik, biyoloji, bilim-kurgu ve mitolojiden beslenerek deneysel bir biçimde yeniden kurguluyor. Sergi, merkezinde yer alan 2. Yasa başlıklı yerleştirme etrafında mekâna yayılıyor.

İkinci Yasa, enerjinin bir yerden başka bir yere ve bir biçimden başka bir biçime transferi ile ilgilenen bir bilim dalı olan termodinamiğin ikinci yasasına işaret ediyor. Termodinamiğe göre enerji yoktan var edilemez veya yok edilemez, yalnızca dönüşebilir. Devinen bir sistemde düzensizlik devamlı artar. Dolayısıyla yalnızca durmak suretiyle mevcut durumun korunduğu bir devamlılık

Small Dark Light

Slowing down,
slowing down,
to draw closer to stopping.

The days when you felt compelled to keep up with the world's dizzying pace are behind you. There is nowhere to wake up early to rush to. You no longer need to try and catch that speeding vehicle to take you to your destination. The things you have been expected to produce on a daily basis no longer need to proliferate. Nothing needs to grow further or faster. Machines don't have to generate more energy or use that energy to produce more material; the industry doesn't have to work harder, technology doesn't need to evolve quicker. Planes don't have to speed up, data doesn't need to transfer faster, car engines don't need to grow stronger, stock values don't need to rise, efficiency doesn't need to improve, the market doesn't need to expand, fruits don't need to ripen quicker, and buildings don't need to grow taller. The ideals of working harder, meeting more people, being more productive, growing faster, earning more, progressing quicker, or being part of a bigger system have lost their relevance.

You're no longer in that place where everything that grows quickly has to be as bright and clear as day.
The small dark light is sufficient for you.
Every move you make is to draw you closer to stillness.
All this effort
is to stop.

In *Small Dark Light*, Burcu Yağcıoğlu explores stillness and inertia as a radical form of existence and a method of resistance. She proposes stopping as an alternative approach to the accelerationist, progressive, and future-oriented policies of today. Drawing on psychoanalysis, physics, biology, science fiction, and mythology, the artist experimentally reimagines capitalist modes of thought, which are centred on production and growth. The exhibition unfolds around the site-specific installation *Second Law*, which lies at the centre of the gallery.

Second Law refers to the second law of thermodynamics, a branch of science concerned with the transfer of energy from one place or form to another. According to thermodynamics, energy can neither be created nor destroyed; it can only be transformed. In a moving system, disorder

sağlanabilir. Buradan yola çıkarak durağanlığın potansiyellerini araştıran sanatçı, *İkinci Yasa* adıyla kurguladığı yerleştirmede Yunan mitolojisinde istirahatı, rehaveti, tembelliği kişileştiren Aergia'yı temsil ediyor. Doğanın kendisi yayılmacı bir ağaç türünün sökülmüş kökleriyle mekâna taşınırken, meme formunun çoğalarak tekrarlandığı silikon beden parçaları onlara temas ederek üzerlerine uzanıyor. Adeta bir süreliğine burada dinleniyormuş veya konaklıyormuş gibi görünen bu parçalar, akışının farklı yerlerinde donmuş porselen su heykelleriyle beraber mekânın sınırlarına doğru yayılıyor. Akışkan ve yumuşak formlar, daha yavaş dönüşen ve sert kabuklu formlarla bir arada sunuluyor. Doğada da bir döngü içinde beraber var olan bu materyaller, burada yaşam döngülerinin çeşitli noktalarında durmuş/donmuş biçimde birbirlerine sığıyor. Mekânda donmuş suyu temsil eden porselenler, geçmişte sudan beslenerek şekillenen çamur ve belki bu ağacının köklerinin uzandığı toprak... Yavaş dönüşümler sonrası hiçbirinin kaybolmadan, yok olmadan değişip dönüştüğü bu bütün, şimdi sergide yeni biçimlerde karşımıza çıkıyor.

Ağaç kovuğuna benzeyen bir taş, sünger görünümünde bir ekmek dilimi, saçaklanmış bir halat ve fosil görünümlü bir mantar gibi doğadan toplanan farklı materyalleri bir araya getiren bir diğer yerleştirme ise *Girdap*. Ormanda yavaş bir şekilde değişen bu materyaller, bir arada oldukları süreçte birbirlerine benzemeye, birbirlerine dönüşmeye başlıyor. Sanatçı, belki de zaman içinde tamamen dönüşecek bu nesnelere doğaya karışma sürecini kesintiye uğratarak onları galeri mekânına taşıyor. Nesnelere, giderek küçülen kopyalarıyla beraber sergileniyor. Adeta arkeolojik bir koleksiyon sergisi gibi, *Girdap* da belli bir geçmişe sahip bu nesnelere, kurmaca gelecekleriyle beraber sunuyor. Şeylerin küçülerek birbirine dönüştüğü bu girdap, hiçbir şeyin yok olmadığı fakat devamlı dönüştüğü fikrini maddeselleştiriyor.

Sonsuzluksuz ise hiçbir zaman işlevini yerine getirememiş makinelerin hikâyesine odaklanıyor: Devridaim makineleri – harici bir enerji kaynağı olmaksızın çalışabilen varsayımsal makineler. Bilim insanları Orta Çağ'dan itibaren sürekli hareket eden ve asla durmayan bu makineleri tasarlamaya çalışmıştı. O dönemde devridaim makineleri hem insanın doğa üzerindeki gücünü kanıtlama çabası hem de refah vaat eden bir simge olarak görülmüştü. Ancak bu makineler termodinamiğin ilk iki yasasına uymuyor, dolayısıyla da çalışmaları mümkün değil. Sonsuza dek hareket etmek, enerji üretmek, üretime ve devinime katkıda bulunmak için tasarlanan bu makineler, sonsuza dek müzelerde işlevlerinden arınmış şekilde durmaya mahkûm oluyor. Sergide ise hareket etmeyi/yapmayı bırakıp durmaya geçmenin, yapma zamanını geride bırakarak mevcudiyet zamanında var olmaya devam etmenin birer temsili olarak yer alıyorlar. Devridaim makinelerinin tarihsel fotoğrafları mekânda karşımıza çıkan diğer malzemelerle kolajlar oluştururken, çevrelerinin sınırlarını zorlayan bombeli camları, onların asla gerçek olamayacak birer hayal olduklarını yeniden hatırlatıyor.

Yaşamın devamlılığı ile hareket arasında bağ kurmayı teşvik eden kalp organı, bedenlerimizde mekanik bir şekilde hareketine devam ediyor. Sergiye dağılan desenlerde tekrar eden kalp imgesi, durmadan hareketine devam eden bu organın yaşamın devamlılığını sağladığını imliyor. Her şeyin birbirine evrilerek dönüştüğü doğada yeni bir canlılığın oluşabilmesi ancak başka canlılıkların sonlanması ile mümkün oluyor. Kalp de –neredeyse bir devridaim makinesi gibi– sonsuza dek çalışma potansiyeli idealize edilen, kendi kendine çalışamayacağı durumlarda kalp pili gibi dışarıdan müdahalelerle güçlendirilen ve bir noktada sonsuz hareketin imkânsızlığıyla duran bir organ. Serginin teşvik ettiği atalet ve rehavet, aynı zamanda bir kalbin de olabildiğince uzun süre çalışabilmesi için önerilenlere işaret ediyor. Tıpkı, mümkün olduğunca uzun süre koşabilmek için ağır koşmak gerekmesi gibi.

Serginin sonuna gelirken karşımıza çıkan 273.15°C ya da *Ne Üstünde Işık Ne Altında Karanlık*, ten rengi, mermer bir çeşme. -273.15 derece, bilimde mutlak sıfır olarak bilinen sıcaklık noktasına işaret ediyor. Kelvin sıcaklık ölçeğinde 0 K'ye karşılık gelen bu sıcaklıkta maddenin hareket enerjisi minimuma iner ve hiçbir sistemin bu sıcaklığın altına inemeyeceği kabul edilir çünkü bu noktadan sonra hareket enerjisi kalmaz, yani sıcaklık fiziksel olarak daha fazla düşemez. Mutlak sıfır, hem termodinamiğin sınırlarını anlamamızı sağlayan hem de enerji transferinin olanaksız hale geldiği bir durumu tanımlıyor. Bugün modern bilim mutlak sıfır gibi sıcaklığın sınırları üzerine somut bilgiler sunsa da, aslında elementler arasındaki dengeyi anlama çabası antik dönemden beri devam ediyor. Frigidum Primum kavramı ise bu çabayı gösteren, evrendeki mutlak soğukluk veya tüm soğukluğun kaynağı olarak tanımlanan bir kavram. Bu düşüncelerden yola çıkan 273.15°C ya da *Ne Üstünde Işık Ne Altında Karanlık*, hareket etmek ve hareketsizlik arasındaki ince çizgide duruyor. Burada donmuş gibi görünen su, aslında akmaya devam ediyor. Damarları ve ten rengiyle bedeni çağrıştıran yerleştirme, akma ile donma gibi zıt ikiliklerin aslında geniş bir spektrumda birbirlerine en yakın oldukları o noktayı araştırıyor. Küçük Kara Işık'ın çıkış noktalarından biri olan 'durmaya yaklaşma' önerisini hayata geçiriyor.

Yavaşla,
yavaşla
ve durmaya yaklaş.

Hızla çoğalan her şeyin gün gibi ortada olması gereken bembeyaz ve aydınlık bir yerde değilsin artık.
Küçük kara ışık sana yetiyor.
Tüm hareketlerin durmaya yaklaşabilmek için.
Bütün çaban,
durmak için.

Ulya Soley

continually increases. Therefore, only by stopping can the current state be preserved. From this starting point, the artist investigates the potential of inertia, embodying the Greek mythological figure Aergia, who personifies rest, lethargy, and laziness. The space is filled with the uprooted roots of an invasive tree species, representing nature itself, while silicone body parts, replicating breast forms, extend towards and touch these roots. These pieces, seeming as though they have been resting here for a while, spread towards the edges of the space, accompanied by frozen porcelain water sculptures. Fluid, soft forms are juxtaposed with slower-transforming, hardened materials. These objects, naturally coexisting in nature as part of a cycle, here shelter one another in still or frozen forms at different stages of their life cycles. The porcelain, representing frozen water, recalls the clay once nourished by water and, perhaps, the soil into which the tree roots extend. Through slow transformations, all these elements have changed without disappearing, reappearing in new forms in the exhibition.

Another installation, Vortex, brings together various materials gathered from nature, such as a rock resembling a tree hollow, a slice of bread mimicking a sponge, a frayed rope, and a fossil-like mushroom. These materials, gradually changing in the forest, start to resemble and transform into one another over time. The artist interrupts the process of these objects merging into nature by bringing them into the gallery space. They are exhibited alongside their increasingly smaller replicas. Much like an archaeological collection, Vortex presents these objects with particular histories, alongside their imagined futures. This whirlpool, where things shrink and transform into one another, materialises the idea that nothing truly vanishes but everything transforms continuously.

Endlessnessless focuses on the story of machines that could never fulfil their potential: perpetual motion machines – hypothetical machines capable of working without an external energy source. Since the Middle Ages, scientists have tried to design machines that would operate ceaselessly. At the time, perpetual motion machines were seen both as a symbol of humankind's power over nature and as a promise of prosperity. However, these machines violate the first two laws of thermodynamics, rendering their operation impossible. Designed to move endlessly, generate energy, and contribute to production and movement, these machines were condemned to remain in museums, stripped of their functions. In the exhibition, they represent the shift from action to stillness, from a time of doing to a time of being. Historical photographs of perpetual motion machines are collaged with other materials in the space, their bulging glass frames serving as a reminder that they were always impossible dreams.

The heart, an organ that encourages the connection between life's continuity and movement, continues its mechanical beat in our bodies. The image of the heart, repeatedly seen in the drawings, symbolises how this constantly moving organ sustains life. In nature, where everything transforms into one another, new life can only emerge when other forms of life come to an end. The heart too, like a nearly perpetual motion machine, is idealised for its potential to work endlessly. Yet, when it cannot function on its own, external interventions such as pacemakers come to its support – until, one day, the impossibility of endless movement halts it. The exhibition's emphasis on inertia and lethargy also gestures towards what is recommended for keeping the heart functioning for as long as possible – much like the idea that one needs to run slower to run longer.

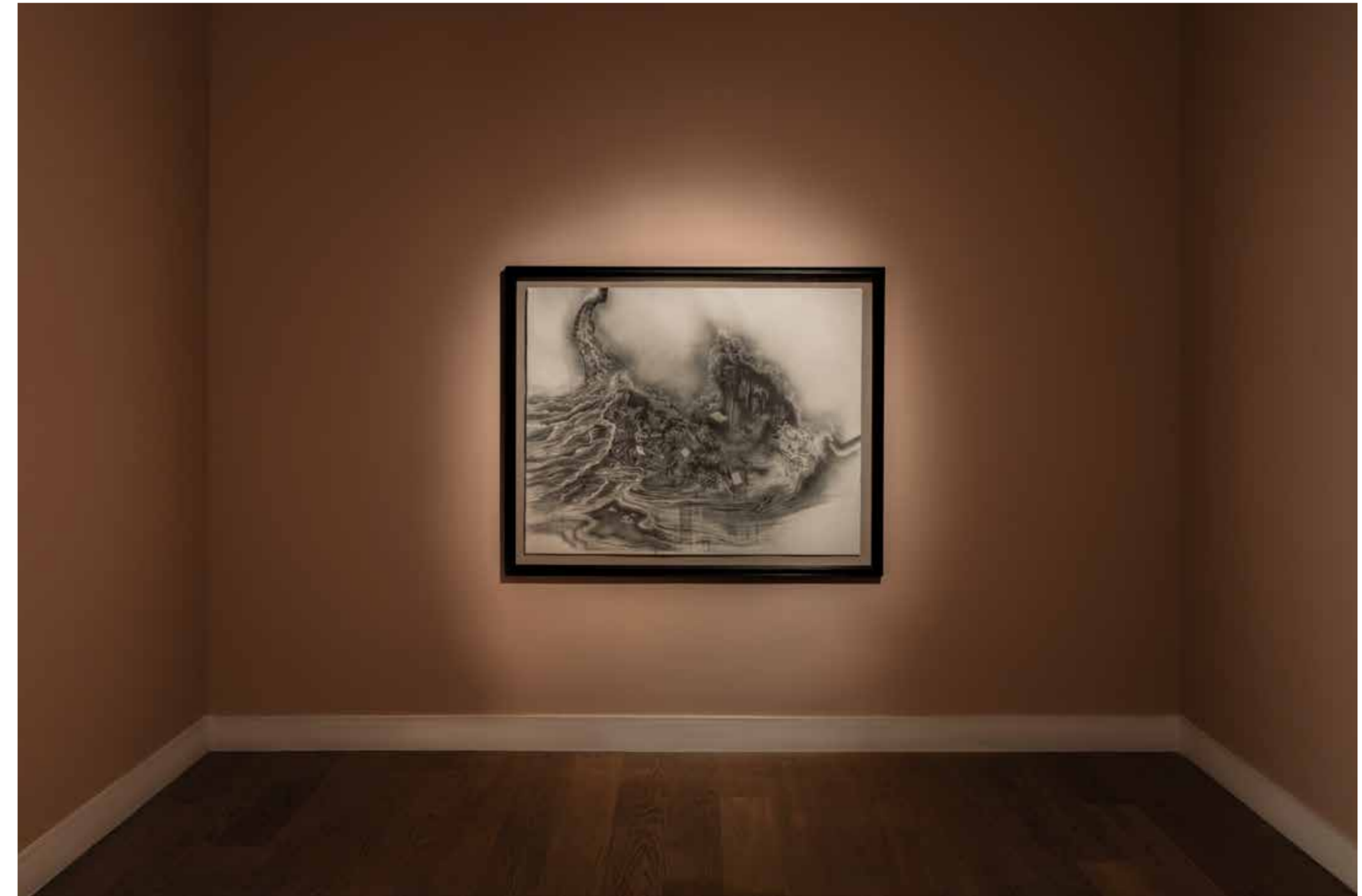
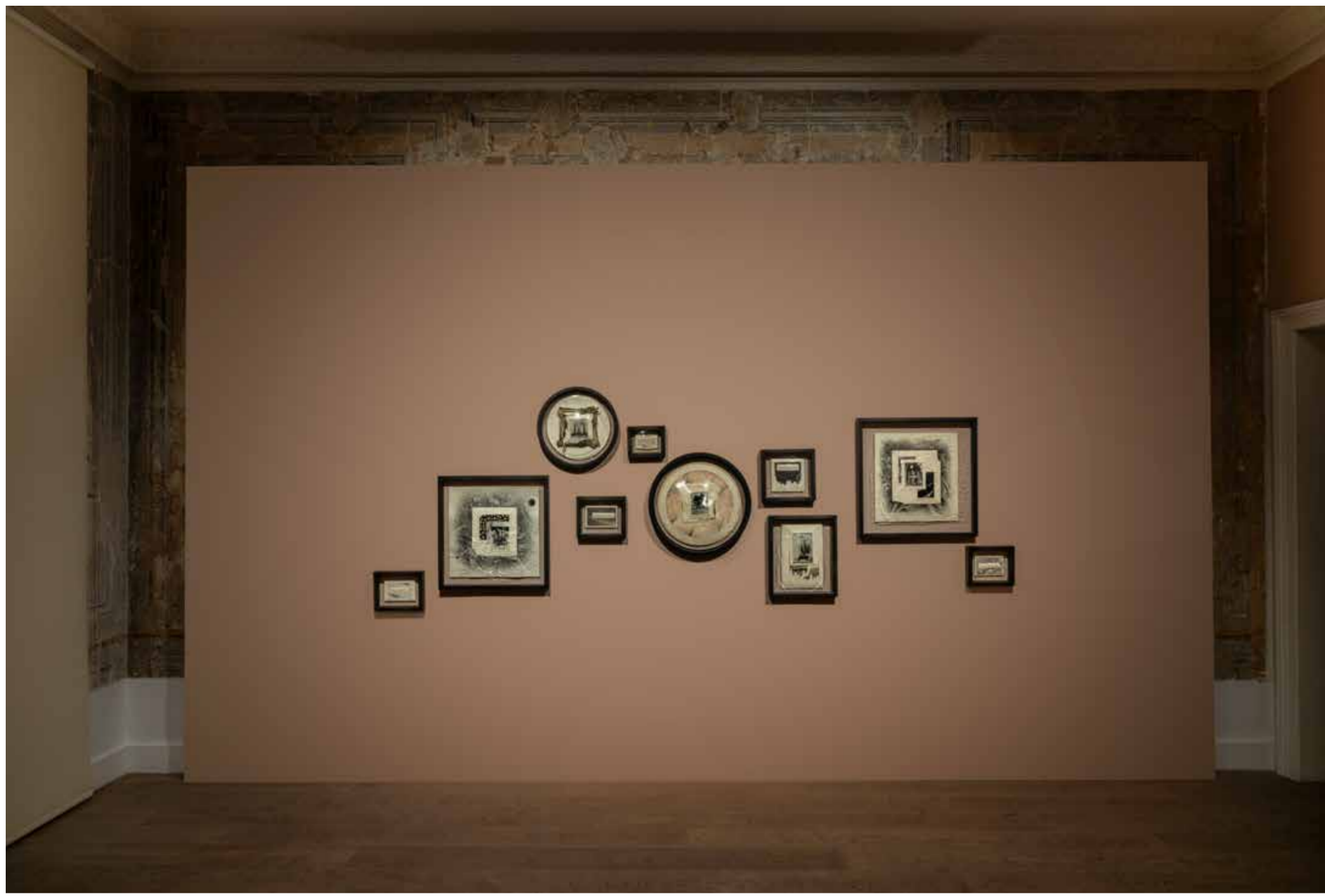
Towards the end of the exhibition, a flesh-toned, marble fountain titled -273.15°C or Not Bright Above Not Dark Below comes across. The title references -273.15°C, the temperature known in science as absolute zero. At 0 K on the Kelvin scale, the motion energy of matter reaches its minimum, and it's accepted that no system can go below this temperature, as no movement energy remains, and physical temperature can no longer drop. Absolute zero not only helps us understand the limits of thermodynamics but also describes a state in which energy transfer becomes impossible. Although modern science provides concrete knowledge on temperature limits like absolute zero, the effort to understand the balance between elements dates back to ancient times. The concept of Frigidum Primum reflects this endeavour, describing the absolute coldness or the origin of all coldness in the universe. Inspired by these ideas, -273.15°C stands on the fine line between motion and stillness. The water, appearing frozen, is in fact still flowing. The installation, recalling a body with its veins and flesh tones, explores the point where opposing forces, such as flowing and freezing, are closest to each other on a broad spectrum. It brings to life one of the starting points of Small Dark Light – the idea of approaching stillness.

Slowing down,
slowing down,
to draw closer to stopping.

You're no longer in that place where everything that grows quickly has to be as bright and clear as day.
The small dark light is sufficient for you.
Every move you make is to draw you closer to stillness.
All this effort
is to stop.

Ulya Soley

Sonsuzluktuz, 2024, Kâğıt üzerine karakalem, aquarelle, grafit tozu, airbrush, kolaj, çöktürme cam, değişken ölçüler
Endlessness, 2024, Pencil, aquarelle, graphite powder and airbrush on paper, slumped glass, various dimensions

Hareketin Kökü, 2024, Kâğıt üzerine karakalem, grafit tozu, airbrush, kolaj, 75 x 66.5 cm (çerçevesiz), 90 x 83 cm (çerçevesiz)
Root of Movement, 2024, Pencil, graphite powder and airbrush on paper, collage, 75 x 66.5 cm (unframed), 90 x 83 cm (framed)

Kalp Pilleri, Kökler, Su Kilitleri ve Mıknatıslar, 2024, Kâğıt üzerine karakalem, grafit tozu, airbrush, 122 x 155 cm (çerçevesiz), 140.5 x 172.5 cm (çerçevesiz)
Cardiac Pacemakers, Roots, Water Locks and Magnets, 2024, Pencil, graphite powder and airbrush on paper, collage, 122 x 155 cm (unframed), 140.5 x 172.5 cm (framed)

Girdap. 2024, Enstalasyon, buluntu nesnelere ve porselene, değişken boyutlar

Vortex. 2024, Installation with found objects and porcelain, various dimensions

Atalet 2. 2024, Kâğıt üzerine karakalem, akrilik ve aquarelle, kolaj, 54.5 x 68 cm (çerçevesiz), 67 x 80.5 cm (çerçevesiz)

Atalet 2. 2024, Kâğıt üzerine karakalem, akrilik ve aquarelle, kolaj, 54.5 x 68 cm (unframed), 67 x 80.5 cm (framed)

273.15°C ya da Ne Üstünde Işık Ne Altında Karanlık.

2024, Laminar akış, Vize pembe mermer, su motoru, su, 61 x 40 x 20 cm

273.15°C or Not Bright Above, Not Dark Below.

2024, Laminar flow, Vize pink marble, water pump, water, 61 x 40 x 20 cm

Sanatçı Hakkında

Pratiği desen, video, kolaj, resim ve heykel gibi çeşitli disiplinleri kapsayan Burcu Yağcıoğlu, türler, doğa ve kurgu arası ilişkileri ve değişimleri araştırır. Enformasyon dolaşımı, doğa algıları ve verili kültürel hiyerarşiler çalışmalarının odak noktasını oluşturur. Üretimini gif animasyonlar, kitaplar ve ansiklopediler gibi çeşitli görsel sistemler ve ürünlerle besler.

Yağcıoğlu, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde resim alanında lisans, Sabancı Üniversitesi'nde Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı alanında yüksek lisans eğitimi aldı. 2008 yılında Goldsmiths College'da Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı için Londra'ya taşındı ve 2010 yılında tamamladı. Yağcıoğlu'nun kişisel sergileri Galerist, İstanbul (2018, 2016); C.A.M Galerisi, İstanbul (2013); Ever Spring Museum, Taichung, Tayvan (2011) ve Artvarium, Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul'da (2007) gerçekleşti. Eserleri, 5. Mardin Bienali (Mardin, 2022), Odunpazarı Modern Müze (Eskişehir, 2023, 2020) İstanbul Modern (İstanbul, 2023, 2015, 2014), Sabancı Müzesi (İstanbul, 2015), Akbank Sanat (İstanbul, 2014); Tate Britain (Londra, 2014) ; Nesrin Esirtgen Koleksiyonu (İstanbul, 2013); Kunsthaus Essen (Essen, 2012); The Woodmill (Londra, 2011); Center for Contemporary Arts, Glasgow (Glasgow, 2010); Core Gallery (Londra, 2010); 1. Sinopale (Sinop, 2006) ve 12. Avrupa Genç Sanatçılar Bienali'nde (Napoli, 2005) gösterildi. Ülgen Semerci ile iş birlikleri kapsamında, İstanbul'daki 13. Sharjah Bienali Offshoot'u Bahar'a katıldılar (2017) ve Operation Room - Amerikan Hastanesi Galerisi'nde "Siste" (İstanbul, 2015) ve stüdyo sergisi "Sel" (İstanbul, 2014) sergilerini ürettiler. İş birliklerinin devamı niteliğinde, Aşına Projesi tarafından ve Avrupa Birliği destekli "Fire Walk" (2022) isimli bir sanatçı kitabı yayınladılar.

About the Artist

Burcu Yağcıoğlu's practice encompasses drawing, video, collage and painting. Her work explores the interrelations, shifts and influences between species, natures and fictions. Working with various systems of knowledge and visual representation such as gif animations, cookbooks and encyclopedias, she creates works that reflect on information flow, perceptions of nature and given cultural hierarchies.

Yağcıoğlu studied BA in painting at Mimar Sinan Fine Arts University and MA in Visual Arts and Visual Communication Design at Sabancı University. In 2008 she moved to London for an MFA in Fine Art at Goldsmiths College, which she completed in 2010. Yağcıoğlu's solo exhibitions have been held at Galerist, Istanbul (2018, 2016); C.A.M Gallery, Istanbul (2013); Ever Spring Museum, Taichung, Taiwan (2011) and Artvarium, Elgiz Contemporary Art Museum, Istanbul (2007). Her works have been shown at the 5th Mardin Biennial (Mardin, 2022), Odunpazarı Modern Museum (Eskişehir, 2023, 2020) Istanbul Modern (Istanbul, 2023, 2015, 2014), Sabancı Museum (Istanbul, 2015), Akbank Sanat (Istanbul, 2014); Tate Britain (London, 2014); Nesrin Esirtgen Collection (Istanbul, 2013); Kunsthaus Essen (Essen, 2012); The Woodmill (London, 2011); Center for Contemporary Arts, Glasgow (Glasgow, 2010); Core Gallery (London, 2010); 1st Sinopale (Sinop, 2006) and 12th European Young Artists Biennale (Naples, 2005). As a duo with Ülgen Semerci, she has participated at Bahar, the 13th Sharjah Biennial Offshoot in Istanbul (2017) and produced the exhibitions "In Fog" at Operation Room - American Hospital Gallery (Istanbul, 2015) and the studio exhibition "Flooded" (Istanbul, 2014). In continuation of their collaboration, they have published an artists' book titled "Fire Walk" (2022), published by Aşına Project and funded by the European Union.

Yayımlayan: Published by GALERIST Mesrutiyet Cad. 67/1 Tepebaşı İstanbul galerist.com.tr Metin Text: Ulya Soley Grafik Tasarım Graphic Design: Ulaş Uğur Çeviri Translation: Ecem Ümitli
Fotoğraf Photography: Zeynep Frat Sergi Ekibi Exhibition Team: Doris Benhalgua Karako, Müge Çubukçu, Ecem Ümitli, Selin Akın, Yunus Aras, Efsa Aktar, Berfu Adalı, Gökhan Kelkit ©2024
Bu katalog Burcu Yağcıoğlu'nun, 15.11-21.12.2024 tarihleri arasında Galerist'te gerçekleştirilen "Küçük Kara Işık" isimli sergi nedeniyle yayınlanmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
This catalogue has been published on the occasion of the exhibition of Burcu Yağcıoğlu titled "Small Dark Light", at Galerist between 15.11-21.12.2024. All rights reserved.

TEŞEKKÜRLER
THANKS

Emel Erdem
SAHA
Zeyoseramik